

ΜΕ ΤΟ ΠΥΚΝΟ σκοτάδι να σκεπάζει την οικουμένη και τις ψυχές μας, ο καθένας πρέπει να φροντίσει για τη διασφάλιση των προσωπικών αντιδότην. Κι ενώ τα εσωτερικά αποθέματα φωτός κοντεύουν να εξαντληθούν, ιδιαίτερη σημασία έχουν οι εξωτερικές πηγές, διαφορετικές για τον καθένα. Γι' αυτό και ο ποδοσφαιρόφιλος σήμερα τρελαίνεται με ιδιαίτερο ζήλο, ο εθισμένος στα ηλεκτρονικά έχει μετακομίσει ανεπιστρεπτί στην εικονική πραγματικότητα, και ο θεατρόφιλος, σαν άλλος άστεγος στο οικουμενικό σκοτάδι, ζεσταίνεται δίπλα στις θεατρικές εστίες.

«Ένας Αξιοπρεπής Γάμος», του Μπέρτολτ Μπρεχτ, από το Fresh Target Theatre

Μια καινούργια θεατρική εστία άναψε στο εγκαταλελειμμένο πουθενά της βιομηχανικής περιοχής του Καϊμακλίου, σ' ένα χώρο που σουρεαλιστικά ονομάζεται «Σπούντικ». Ο Πάρις Ερωτοκρίτου έχει προτίμηση και πείρα σε αντισυμβατικά περιβάλλοντα. Θυμόμαστε τον λαβύρινθο στο υπόγειο του Σατιρικού όπου ανέβηκε η «Νέα Τάξη Πραγμάτων» και την κλινική στην καρδιά της Παλαιάς Λευκωσίας όπου ανέβηκε «Η Καρδιά Ενός Σκύλου». Το «Ένας Αξιοπρεπής Γάμος», ένα από τα πρώιμα θεατρικά του Μπρεχτ, είναι σκηνοθετημένο ως μια υποκριτική γιορτή. Το τοποθετημένο κατά μήκος της σκηνής, μετωπικά απέναντι στους θεατές, τραπέζι ενός γαμήλιου γλεντιού δίνει τη δυνατότητα να παρακολουθούμε όλες τις υποκριτικές κινήσεις των μελών του θιάσου ταυτόχρονα. Η μεγάλη

ζωντανή οικογενειακή εικόνα συντίθεται από τις ερμηνευτικές μινιατούρες εν εξελίξει. Το αιχμηρό χιούμορ του κειμένου μετατρέπεται σε υποκριτικό εργαλείο που ανατρέπει μία μία τις μορφές της «αγίας οικογένειας». Τα αυτοδιαλυόμενα έπιπλα συμβολίζουν τη διάλυση της τελετής και του μελλοντικού ανθόσπαρτου βίου. Η «αξιοπρέπεια» κομματιάζεται, ο θεσμός σατιρίζεται σε βαθμό εξουδετέρωσης. Τα σκηνοθετικά ευρήματα είναι πολλά και εύστοχα. Η αρτηριοσκληρυνση του παππού εκφράζεται με το τεράστιο κεφάλι-μάσκα. Τα μουσικοχορευτικά συμβάλλουν στα ηθικά ξεγυμνώματα των προσώπων. Κι αν πρέπει να ξεχωρίσω κάποιους από τον καλό θίασο, πρώτος θα είναι ο Γιάννης Μίνως, ο Γαμπρός, αλλά και η Παναγιώτα Παπαγεωργίου, η Μητέρα Γαμπρού, καθώς και οι δύο συνδύαζαν την αρχική παρουσίαση μιας κωμικής μορφής, την ψυχολογικά τεκμηριωμέ-

νη εξωτερική συμπεριφορά, τη χαρακτηριστική κίνηση και την πλήρη αυτοακύρωση στο τέλος.

«Η Αγνή του Θεού», του Τζον Πιλμέιερ, στον Θεατρικό Πολυχώρο Εστία

Σε μια άλλη θεατρική Εστία, με κεφαλαίο Ε τώρα, ο Άγις Παΐκος ανεβάζει την «Αγνή του Θεού». Έργο το οποίο δεν περίμενα να δω ανεβασμένο σήμερα. Η γραφή του Τζον Πιλμέιερ πάντα μου φαινόταν υπερβολικά εκλογικευμένη, παρά το ά-λογο του θέματος, και το κείμενο δομημένο με περισσή συμμετρία, με τον αγώνα των δύο γυναικών, θρησκευτικά και επιστημονικά αντιστοίχως σκεπτόμενων, γύρω από τη θυσιαζόμενη Αγνή. Το θεωρούσα... λυμένο, σαν ένα μαθητικό πρόβλημα που έχει βρεθεί η απάντησή του. Και δεν εννοώ το θέμα. Θεωρούσα ότι δεν αποτελεί πια πρόκληση για ένα σκηνοθέτη σήμερα. Όμως ο Άγις Παΐκος αντιμετώπισε το κείμενο με μεγάλη προσοχή και σεβασμό, βγάζοντας απ' αυτό τα όσα θεατρικά γόνιμα και υποκριτικά ενδιαφέροντα υπήρχαν. Επέδειξε σκηνοθετική νηφαλιότητα, τήρησε αργό, αλλά σταθερό, χωρίς χαλάρωση ρυθμό, βοήθησε τις τρεις ηθοποιούς, Ιωάννα Σιαφκάλη, Φάνη Πέτσα, Ελεωνόρα Σερένα, να βρίσκουν και να παρουσιάζουν το ακριβές νόημα της κάθε ατάκας και να μεταφέρουν το συναισθηματικό της φορτίο. Το αποτέλεσμα μαρτυρά κιοπιαστική αλλά σαφώς κερδοφόρα συνεργασία μεταξύ των συντελεστών της παράστασης.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ